

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1117/2014
12.11.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.Н., због кривичног дела тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Ј.К., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници К бр.426/13 од 09.07.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1146/14 од 24.09.2014. године, у седници већа одржаној дана 12. новембра 2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Н. – адвоката Ј.К., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници К бр.426/13 од 09.07.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1146/14 од 24.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници К бр.426/13 од 09.07.2014. године, окривљени С.Н. оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ, за које дело му је применом одредаба чл. 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико у року од једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени је на основу члана 264. став 1. ЗКП обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати оштећеном износ од 50.750,00 динара, те да суду плати на име паушала износ од 3.000,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1146/14 од 24.09.2014. године, одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног С.Н.

и пуномоћника оштећеног Д.К., а пресуда Основног суда у Лозници К бр.426/13 од 09.07.2014. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног С.Н. – адвокат Ј.К., због повреде кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП у вези са чланом 14. став 1. и чланом 22. став 1. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног на основу члана 423. став 1. тачка 1. ЗКП ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да чињенични опис кривичног дела наведен у оптужном предлогу и у изреци првостепене пресуде не садржи одређење да је окривљени поступао са умишљајем (да је био свестан свог дела и да је хтео његово извршење или да је био свестан да може учинити кривично дело па је на то и пристао), што представља битан, субјективни елемент општег појма кривичног дела, а због чега, према становишту браниоца, радње које су окривљеном стављене на терет и за које је оглашен кривим, не представљају кривично дело.

С тим у вези, у захтеву се истиче и да је Апелациони суд у Новом Саду, у побијаној пресуди, којим је потврдио првостепену одлуку, заузео став да намера у себи обухвата и умишљај, односно свест учиниоца да својом радњом врши дело у питању и хтење да то постигне, а што је према схватању браниоца супротно одредбама закона, те што је довело до повреде кривичног закона на штету окривљеног из члана 439. тачка 1. ЗКП.

По оцени овога суда, изложени наводи захтева за заштиту законитости не могу се прихватити као основани, из следећих разлога:

Према наводима изреке првостепене пресуде, окривљени С.Н. је критичном приликом у урачунљивом стању, проваљивањем затвореног простора, одузео туђе покретне ствари, у намери да њиховим присвајањем прибави себи противправну имовинску корист, тако што је употребом оригиналног кључа који је нашао испод ногара стола испред куће оштећеног откључао улазна врата, ушао у унутрашњост куће и одузео новац у износу од 12.550 еура.

Дакле, из изреке првостепене пресуде јасно произилазе како објективна, тако и субјективна обележја кривичног дела тешке крађе из члана 204.

став 1. тачка 1. КЗ, због којег је окривљени и оглашен кривим, при чему изрека првостепене пресуде јасно садржи чињенице и околности које чине кривицу као субјективно обележје кривичног дела, а које се огледа у намери окривљеног да одузимањем туђе покретне ствари себи прибави противправну имовинску корист.

Наиме, одредбом члана 22. став 1. КЗ, прописано је да кривица постоји ако је учинилац у време када је учинио кривично дело био урачунљив и поступао са умишљајем, а био је свестан и да је био дужан и да је могао бити свестан да је његово дело забрањено.

Код кривичних дела против имовине, потребна је намера да се за себе или другог прибави противправна имовинска корист. Намера претпоставља постојање умишљаја, усмеравајући га на остварење одређеног циља и појачава вољни елемент код умишљаја.

Како је у изреци првостепене пресуде јасно наведено да је окривљени критичном приликом поступао у урачунљивом стању, у намери да присвајањем новца оштећеног у износу од 12.500 еура прибави себи противправну имовинску корист, иако је био свестан да је његово дело забрањено, дакле, описан је умишљај окривљеног приликом вршења предметног кривичног дела, то су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује да изрека првостепене пресуде не садржи субјективни елемент кривичног дела тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ, те да је на овај начин учињена повреда кривичног закона на штету окривљеног из члана 439. тачка 1. ЗКП, оцењени неоснованим.

Како је и Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени, у побијаној пресуди изнео јасне разлоге на страни 2, због чега налази да изрека првостепене пресуде садржи субјективна обележја кривичног дела због којег је окривљени оглашен кривим, то су оцењени неоснованим и наводи захтева да је потврђивањем првостепене пресуде другостепени суд учинио исту повреду кривичног закона.

Из наведених разлога, захтев браниоца окривљеног одбијен је као неоснован.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.